

“Ἐγὼ εἰμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZΩΗ

ΟΡΘΟΔΟΣΕΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἐπιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 113ον | Ὀκτώβριος 2023 | 4382

«ΘΕΟΥ ΕΣΜΕΝ ΣΥΝΕΡΓΟΙ»

Στὴν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀφιέρωσε σημαντικό χρόνο τῆς ἀποστολικῆς του δράσεως, ἀπύθυνε δὲ στοὺς Κορινθίους δύο ἀπὸ τῆς θεόπνευστες ἐπιστολές του. Οἱ Κορινθιοὶ ἦταν δικασμένοι, προσπλωμένοι στὸν διδάσκαλο ποὺ τοὺς εἶχε φέρει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, μέχρι τοῦ σημείου νὰ λένε: **«Ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ»** (Α΄ Κορ., α΄ 12). Ἀλλά, ὅπως τονίζει ὁ Παῦλος, θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἓνα καὶ μόνον: ὁ Χριστός. **«Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός»** (Α΄ Κορ., γ΄ 11). Καὶ ἐξηγώντας πῶς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ ἔργο τῶν Ἀποστόλων, διευκρινίζει: **«Θεοῦ γὰρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε»** (Α΄ Κορ., γ΄ 9). Ἐτσι ἀντιλαμβανόταν ὁ Παῦλος τὸ ἔργο τὸ δικό του καὶ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων γιὰ τὴ διάδοση τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας: ὡς ἔργο **«συνεργῶν Θεοῦ»**, μέσα στό **«γεώργιον»**, τὸν καλλιιεργήσιμο δπλαδὴ ἀγρό, τὸν **«ἀμπελῶνα»** τοῦ Θεοῦ.

«Συνεργοὶ Θεοῦ» ὅμως δὲν ἦταν μόνον ὁ Παῦλος καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἢ καὶ οἱ διάδοχοί τους. **«Συνεργοὶ Θεοῦ»** εἴμαστε ὅλοι μας. **«Συνεργοὶ Θεοῦ»** στὸ ἔργο τῆς δικῆς μας σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν συνανθρώπων μας. **«Συνεργοὶ Θεοῦ»** στὸ ἔργο τῆς βίωσης καὶ διάδοσης τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. **«Συνεργοὶ Θεοῦ»** σὲ κάθε ἔργο πνευματικὸ καὶ ὑψηλό.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, **«συνεργὸς Θεοῦ»** στὸ ἔργο τῆς δικῆς του σωτηρίας. Ἡ ἐργασία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δεδομένη, ἀφοῦ ὁ Θεὸς **«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν»** (Α΄ Τιμ., β΄ 4). Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἥλιος ποὺ ἀνατέλλει γιὰ ὅλους. Ἀπλώνει τὸ χέρι Του στὸν ἄνθρωπο, καὶ περιμένει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπλώσει τὸ δικό του χέρι στὸν Θεό. Προσφέρει καὶ ἐπιτελεῖ τὸ πλεῖστον, τὸ περισσότερο, σχεδὸν τὸ ὅλον. Καὶ ζητάει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸ λίγο, τὸ 1%. Ἀναγκαῖο ὅμως αὐτὸ καὶ ἀπαραίτητο. **«Ἡ σωτηρία μας ἀποτελεῖ τὴ σύγκλιση δύο παραγόντων, ποὺ εἶναι ἀνισοὶ ὡς πρὸς τὴν ἀξία, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἀπαραίτητοι: θεϊκὴ πρωτοβουλία καὶ ἀνθρώπινη ἀντιἀπόκριση»** (Κάλλιστος Γουέαρ).

Ἄν εἶναι σαφές ὅτι οἱ ἄνθρωποι καλοῦμαστε νὰ γίνουμε **«συνεργοὶ Θεοῦ»** στὴ σωτηρία μας, ἀποδύομενοι στὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, ἐξίσου σαφές ὅμως πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ ἄλλο: ὅτι οἱ ἄνθρωποι καλοῦμαστε νὰ γίνουμε **«συνεργοὶ Θεοῦ»** καὶ στὴ σωτηρία ἀλλήλων. Κάθε πιστὸς Χριστιανὸς καλεῖται νὰ γίνῃ καὶ ἓνας **«ἀναμεταδότης»** γιὰ τὴ διάδοση τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας, τῆς ἀλήθειας ποὺ σῶζει. Εἶναι τιμὴ καὶ εὐλογία. Νὰ εἶμαι συνεργάτης, νὰ συνεργάζομαι μὲ τὸν Θεό

γιὰ τὴ σωτηρία τῶν συνανθρώπων μου. Νὰ ἐργάζεται ὁ Θεὸς μὲ τὸ δικό μου στόμα, μὲ τὰ δικά μου πόδια, μὲ τὸν δικό μου νοῦ. Εἶναι ἐξόφληση χρέους. Εἶναι ἐκδήλωση πραγματικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο τὸ νὰ γνωρίσει τὴν Ἀλήθειαν. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία ποὺ μπορῶ νὰ τοῦ προσφέρω. **«Οὐδὲν ψυχρότερον χριστιανοῦ ἐτέρους μὴ σῶζοντος»** (ἱερὸς Χρυσόστομος). Αὐτὸ εἶναι ἡ ἱεραποστολή. Καὶ ἱεραποστολή κάνουμε μὲ ὀλόκληρη τὴν προσωπικότητά μας. Μὲ ὅλο τὸ εἶναι μας. Τὸ παράδειγμά μας εἶναι τὸ κυριότερο, τὸ ἄφωνο κήρυγμα.

Ὅπως ἔχει λεχθεῖ, Ἐκκλησία χωρὶς ἱεραποστολή εἶναι Ἐκκλησία χωρὶς ἀποστολή. Βαδίζει ἀργὰ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον, γιὰτὶ βαδίζουν πολὺ ἀργὰ οἱ Χριστιανοί. **«Εἰς ἄνθρωπος θείῳ ζήλῳ πεπυρωμένος ὄλον δῆμον δύναται ἀνακαινίσαι»**, γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἐνας ἦταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ὄργωσε τὸν τότε γνωστὸ κόσμον. Δώδεκα ἦταν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ἔγιναν οἱ **Ἀναμορφωτῆς τῆς Οἰκουμένης**.

Ἡ ἀναγωγή τοῦ ἀνθρώπου σὲ **«συνεργὸν Θεοῦ»** εἶναι γιὰ αὐτὸν τιμὴ, τιμὴ ἀπαραμίλλη· εἶναι ὅμως παράλληλα καὶ εὐθύνη. Ἄς ἐξετάσουμε τὸν ἑαυτό μας. Συνεργαστήκαμε, εἴμαστε καλοὶ συνεργάτες γιὰ τὴ σωτηρίαν μας καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ; Ἀνταποκριθήκαμε στὴν πολλή Του ἀγάπην; Ἡ μήπως στὸν καθέναν μας μπορεῖ νὰ ἐπαναλάβει τὸν λόγο τῆς Ἀποκάλυψης: **«Ἐχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας»** (Ἀποκ., β΄ 4); Μήπως χάσαμε τὸν πρώτο ζῆλο; Συναισθανόμαστε ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας εἶναι τὸ **«καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ»** καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ζωὴ ἐν Χριστῷ, εἶναι κοινωνία τῶν παθημάτων Του καὶ συμμετοχὴ στὴν Ἀνάστασή Του καὶ τὴν δόξα Του; Εἶναι ἡ ζωὴ μας ζωὴ προσευχῆς, μελέτης, περισυλλογῆς καὶ αὐτογνωσίας; Καταθέτουμε τὴ μαρτυρία καὶ τὴν ὁμολογία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν σύγχρονο κόσμον; Ὁ καθένας πρὸς ταῦτα ἂς ἐξετάσει τὸν ἑαυτόν του.

Ἐκκλησία χωρὶς ἱεραποστολή εἶναι Ἐκκλησία χωρὶς ἀποστολή. Βαδίζει ἀργὰ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον, γιὰτὶ βαδίζουν πολὺ ἀργὰ οἱ Χριστιανοί. «Εἰς ἄνθρωπος θείῳ ζήλῳ πεπυρωμένος ὄλον δῆμον δύναται ἀνακαινίσαι», γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.